

Sagen sattes til Forhandling.

J. Jacobsen: Det nye i det her foreliggende Forslag er udarbejdet paa Grundlag af en Kommissionsbetænkning. Den Kommission, der har udarbejdet Betænkningen, nemlig Arbejdskommissionen af 1925, var eller er — jeg ved ikke rigtig, om Kommissionen sidder endnu — en meget talstærk Kommission, talte vistnok saadant noget som mellem 40 og 50 Medlemmer. Kommissionen har imidlertid ikke alene været talstærk, men det vilde ogsaa være Synd at sige, at den har taget sig den foreliggende Opgave let. Den afgivne Betænkning er blevet af et uhyre Omfang, jeg synes af et unødigt stort Omfang, set i Forhold til det, der er kommet ud deraf, altsaa i Forhold til de faa Bestemmelser, som er hentet derfra og nu søges indført i Forligsmandsloven. Dermed vil jeg ingenlunde have sagt, at Betænkningen ikke rummer mange værdifulde Oplysninger om Forligsvæsenets Udvikling her i Landet og i andre Lande, men den Lovgivning, vi her er stillet overfor, fremmes ganske sikkert bedre ved at opbygges paa hjemlig Praksis og Erfaring end ved at opbygges paa Grundlag af Teorier og Tanker fra andre Landes Lovgivning paa tilsvarende Omraade, thi er der noget Lovgivningsomraade, hvor der sikkert vil danne sig, om jeg saa maa sige, en national Praksis, saa er det her. Her vil Forholdene absolut indstille sig paa vedkommende Lands egne Erhvervsforhold og Arbejdsforhold, og det i en saadan Grad, at man ikke uden videre kan ligesom flytte Tanker fra andre Lande over til vort Land.

En anden kedelig Omstændighed ved Betænkningen er — som den højtærede Indenrigsminister ogsaa har omtalt i sin Fremsættelsestale —, at den er alt andet end præget af Enighed, hvorfor det ogsaa er meget vanskeligt at hente Vejledning i Betænkningen om, hvilke Ændringer der bør foretages i den bestaaende Forligslovgivning. Sidste Gang, der blev foretaget Ændringer i Forligslovgivningen her i Landet, nemlig i Aaret 1921, skete det paa Grundlag af en enstemmig Udvalgsbetænkning, afgiven af et snævrere Udvalg, bestaaende af de nærmest interesserede Parter i Sagen. Der var Repræsentanter for den faste Voldgiftsret, Forligsmanden og Næstformanden i Forligsinstitutionen, 5 Arbejdsgiverrepræsentanter og 5 Arbejderrepræsentanter. Indenfor dette forholdsvise lille Udvalg var der naturligvis nogen Uenighed om Sagen, men det lyk-

kedes Udvalgets Medlemmer at arbejde sig sammen og afgive en enstemmig Betænkning, hvad der utvivlsomt meget bidrog til, at det paa Grundlag af Betænkningen udarbejdede Lovforslag fik en let Gang gennem Rigsdagen. Ved denne Lejlighed er Sagen noget vanskeligere derved, at det nye i Lovforslaget ikke kan støtte sig til en enstemmig Betænkning fra de interesserede Parter, men paa flere væsentlige Punkter maa være Udtryk for en vis Balanceren mellem ret forskellige Opfattelser. Det forekommer mig dog, at den højtærede Indenrigsminister under de saaledes foreliggende Forudsætninger har været særdeles heldig med Affattelsen af Lovforslaget. For det første bevarer Lovforslaget den nuværende Ordning i det væsentlige. Deri tror jeg, den højtærede Minister har gjort ret, thi er der noget Omraade, hvor det er nødvendigt at bygge Lovgivningen paa det bestaaende Grund, saa er det sikkert her; og er der noget Omraade, hvor det er nødvendigt at skride frem med en vis Langsomhed og Forsigtighed, er det utvivlsomt ogsaa her. Denne Lovgivning skal gro op af det praktiske Liv og ikke udvikles i et hurtigere Tempo, end at begge de interesserede Parter, der kan faa Brug for den, kan og vil følge med og kan og vil kendes ved Ændringerne i den.

Samtidig med, at Lovforslaget saaledes bygger paa den bestaaende Ordning, er der i Lovforslaget indført en Række Bestemmelser, hvorom der har været Enighed i Kommissionen, og som efterhaanden har udviklet sig til gældende Praksis indenfor Forligsinstitutionen. Jeg kan vanskelig tænke mig, at Lovfæstelsen af disse Bestemmelser skulde volde særlige Vanskeligheder.

Endelig er der i Lovforslaget optaget nogle Bestemmelser, hvorom der ikke har kunnet opnaas Enighed i Kommissionen. Jeg skal fremhæve navnlig tre af disse Bestemmelser som de vigtigste. Der er saaledes Bestemmelsen i Lovforslagets § 3 om, at Forligsmanden, naar han har besluttet at mægle, skal kunne stille Krav til Parterne om, at Arbejdsstandsning ikke iværksættes, inden Forhandlingerne af Forligsmanden er erklæret for afsluttet, idet dog en Arbejdsstandsning ikke som Følge af et saadant Krav kan udsættes længere end højst en Uge, og Kravet kun kan stilles een Gang under samme Arbejdsstrid. Jeg maa give Ministeren Ret i, hvad han udtalte i sin Fremsættelsestale, at det er en